

הוכן עיי כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
daf@dafyomi.co.il • 6515004 טל/פקס

נדה דף נו.

מה דין מי רגלים ודם היוצא מפי האמה בזב, ומנין?

ומדוע לא איפכא?	מה הדרשא?	מה הדין?	
דומיא דרוק שמתעגל ויוצא ²	זובו טמא. וזאת ¹	טמאים באב הטומאה	מי רגלים
דם אינו מתעגל ויוצא	זובו טמא הוא	טהור מאב הטומאה	דם מפי האמה

שרץ דלהלן האם מטמא או לא?

ביבש או שרוף	בלח	
מטמא - דכתיב: "הנגע בהם טמא" ³	מטמא	בנמצא כולו שלם
אינו מטמא	מטמא - דכתיב: "יפל עליו מהם"	בנמצא רק חלקו

המטמאים לחים ולא יבשים, והשרה אותם מעל"ע באופנים דלהלן ולא חזרו ללחותם מה דינם?

בפושרין מתחילתן ועד סופן	בפושרין בתחילתן ולא בסופן	
אינם מטמאים	אינם מטמאים	ליהודה בן נקוסא
אינם מטמאים	מטמאים ⁴	לרשב"ג

נדה דף נו:

המכבד את המבוי והמכבס את החלוק מכתם, באופנים דלהלן, האם אמרינן דאין לחוש לקודם שעת הכיבוס או שעת הכיבוד?

כשנמצא בגומא במבוי או במקום נסתר בבגד	כשכיבד או כיבס לא בדק	
אין לחוש לקודם ⁵	יש לחוש גם לקודם	לצד דחזקה שבדקו (כן המסקנא)
יש לחוש גם לקודם	אין לחוש לקודם	לצד דחזקתו מתכבד / מתכבס

¹ פי', לשון הפסוקים (ויקרא טו:ב-ג) "כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא. וזאת תהיה טמאתו בזובו", ודרשינן ל"וזאת" על הפסוק הקודם, וה"ק: זובו טמא וגם "וזאת" דהיינו שיש עוד דבר אחר שטמא ובא לרבות מי רגלים - כן פירש"י לעיל (סוף דף נה: ד"ה זובו טמא וזאת). אכן התוס' (בד"ה וזאת) פירשו דדריש מ"ו ד"וזאת", דסתם "וזאת" בכל מקום בא למעט ולא בא לרבות.

² והגם שמצינו שגם חלב האשה מתעגל ויוצא, ובכל אופן טמא רק טומאת משקין ולא טומאה חמורה. מ"מ בעינן דומיא דרוק שמתעגל ויוצא וחוזר ונבלע (שאם אינו מוציאו חוזר ונבלע בתוך הגוף), משא"כ חלב דאף שמתעגל ויוצא אינו חוזר ונבלע.

³ לשון הפסוקים (ויקרא יא:לא-לב) "אֵלֶּה הַטְּמָאִים לְכֶם בְּכֹל הַשָּׂרֵץ כֹּל הַנִּגְעַ בְּהֵם בְּמֹתָם יִטְמָא עַד הָעָרֵב. וְכֹל אֲשֶׁר יִפֹּל עָלָיו מֵהֵם בְּמֹתָם יִטְמָא" וגו'. וקשה דפעם אומר "בהם" - דמשמע כולו, ופעם אומר "מהם" - דמשמע אפי' מקצתו. ומתרצת הגמ' שביבש ובשרוף דוקא בכלו, ובלח אפי' במקצתו.

⁴ פי', באופן שאם היו נשרים בפושרים מתחילתם ועד סופן היו חוזרים לקדמותם.

⁵ דמי שבדק, בודק גם בגומא וגם במקום קמטי ותפירות הבגד. והגם שלגבי מעות מעשר שני אמרינן שגומא בתיבה אינה נבדקת, התם מיירי בחריץ המכוסה בקרשי התיבה ולכן אינו ניכר. - תוד"ה בגומא.

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
daf@dafyomi.co.il • 6515004 טל/פקס

נדה דף נו:

כתם לח בחלוק או שרץ לח במבוי, האם מטמאים למפרע אפי' בזמן ארוך שודאי לא היו נשארים עוד לחים?

בכתם לח	בשרץ לח	
טמאים למפרע אפי' לזמן ארוך		לת"ק ¹
טמאים למפרע אפי' לזמן ארוך	טמאים לזמן שיכולים להיות לחים	לר"ש ²

כתמים הבאים ממקומות דלהלן, האם תולים אותם בגוים וטהורים, או בגרים טועים וטמאים?

משאר מקומות גוים ³	מתרמוד	מרקם	
טהורים	טהורים	טהורים	לרבנן
טהורים	----	טמאים	לר' יהודה
טהורים	טמאים	טהורים	לר' יוחנן וסביא ⁴

מה דין כתמים הבאים או הנמצאים בערי ישראל או בערי הכותים?

כותים	ישראל	
טמאים (בין הבאים בין הנמצאים)	הבאים: טמאים	לר' מאיר
טהורים ⁶	הנמצאים: טהורים ⁵	לרבנן
הבאים: טמאים הנמצאים: טהורים ⁷	למסקנא	

¹ במשנה לא נזכרה דעת ת"ק, ואכן נחלקו ראשונים האם נחלק ת"ק על ר"ש, ובמאירי נקט שלא. אכן מפירוש המשניות של הרמב"ם והרע"ב שכתבו דאין הלכה כר' שמעון, מבואר שכן נחלקו, ועי' במשנה אחרונה בבבא מציעא המחלוקת. וצ"ע על הרמב"ם שבחיבורו (פ"י"ח מהל' אבות הטומאות ה"ד) פסק כר"ש.

² ביאר ר' אלעזר בגמ' שר"ש מדבר רק לגבי שרץ, אבל לגבי כתם מודה שמטמא למפרע יותר מזמן שיכול להיות לח, דיתכן שנפל עליו טיפת מים ולכן נשאר לח אפי' זמן מרובה. אולם לגבי שרץ סובר ר"ש דאם איתא דנפל עליו מים, היה מתפורר ונפרד, וכיון שרואהו שלם ובכל אופן הוא לח ש"מ שמת מזמן קרוב.

³ והגם שדם גויה מטמא כרוקה וכמימי רגליה מדרבנן, מ"מ בכתמים שגם בישראל הם רק דרבנן, לא גזרו עליהם גם בעכו"ם. - תוד"ה מבין.

⁴ והקשו התוס' (בד"ה אמוראי) לאלו האמוראים דס"ל כן בדעת ר' יוחנן (ולא ס"ל דהלכה כסתם משנה), איך ר' יוחנן פליג על מתניתין דידן דאין חוששים בשאר מקומות העכו"ם לכתמיהן - והיינו גם בתרמוד, דמבואר מזה שמקבלים גרים גם מתרמוד. והגם דאיכא כמה משניות הסוברות שעכו"ם הבא על בת ישראל הולד ממזר וכדעת ר' יוחנן וסביא הסוברים שמטעם זה אין מקבלים גרים מתרמוד, מ"מ גם אם נאמר שהולד ממזר ממשנתנו מוכח שלא באו שם עכו"ם על בנות ישראל, מזה שמקבלים גרים מתרמוד. ותירצו תוס', דביבמות איכא תנא דס"ל כר' יוחנן וסביא.

⁵ דודאי אינם של ישראל אפי' שנמצאו שם, כיון שלא נחשדו ישראל על שלא להצניע את כתמיהן.

⁶ בהו"א הבינה הגמ' שר"מ ס"ל דכותים גרי אמת ולכן כתמן טמא, ואילו רבנן ס"ל שהם גרי אריות ולכן כתמן טהור. ודחתה הגמ', דהרי רבנן נתנו טעם אחר: "מפני שלא נחשדו על כתמיהן", ולהני"ל היה לגמ' לומר שהטעם משום שהם גרי אריות - שאין כתמן טמא.

⁷ והיינו שנחלקו ר"מ ורבנן האם כותים חשודים שלא להצניע כתמיהם, דלר"מ אינם חשודים ולרבנן כן.